Van duivelsei tot stinkzwam

Leendert van der Velden vond in zijn achtertuin een duivelsei. Gewapend met een fototoestel volgde hij de transformatie tot grote stinkzwam op de voet.

Tekst & foto's Leendert van der Velden

Op 18 oktober vond ik in mijn achtertuin een duivelsei *(foto 1)*. Het duivelsei komt voor op humusrijke, zandige of lemige bodems. Ook wel bij sterk vermolmd hout in bossen, parken en tuinen. Het duivelsei is in het beginstadium eetbaar. Wel is het een flinke klus om de uiterst glibberige slijmlaag te verwijderen. Als je een duivelsei doorsnijdt, kun je de grote stinkzwam al in het klein bewonderen *(foto 2)*. Op 22 oktober was het duivelsei in omvang toegenomen en op 24 oktober rond negen uur stond het ei op barsten *(foto 3)*. Om die reden ging ik om kwart voor één weer naar de achtertuin en zag helaas dat de grote stinkzwam al in volle glorie aanwezig was *(foto 4)*. In drieënhalf uur had de discus ofwel eiertand zich door het omhulsel gebroken. Het vruchtlichaam van de zwam kan 10-25 centimeter lang zijn met een doorsnede van 2 tot 4 centimeter. Het bovenste deel is conisch-klokvormig, met een donker olijfgroen, zoetig stinkend slijm (aasgeur). Dit is de sporenlaag. De stank trekt vliegen en kevers aan *(foto 5)* die voor de verspreiding van sporen zorgen. Daarna wordt de hoed wit tot lichtgeel en heeft een kleinere opening aan de top. De zwam lijkt dan op een morielje. Dit proces heeft in dit geval in minder dan 24 uur plaatsgevonden. De steel is al aangevreten door slakken *(foto 6)*. Ik vond het een prachtige ervaring, in mijn eigen achtertuin. Leerpunt: als het duivelsei op barsten staat moet je het frequent controleren om het proces van doorbreken goed te kunnen volgen! ■

